malat, et ta mind nenda immelikkult selle hirmsa patto eest weel on hoidnud.

Kui meie Ma-mehhed nüüd Somesse tullid kallo püüdma, siis ma pallusin neid, et nemmad mind piddid taggasi, wima, ja need olgo terwed, töid mind ka taggási. Minno Herra on kül ni helde olnud, et ta ei olle mind lasknud nuhhelda, agga nüüd mind on Sullaseks pantud señnasamma Perresse, mis enne minno omma olli.

3.

Ühhel Pühhapäwal pärrast Jutlust Süggise ajal tulli üks Mees rañna poolt mind haige peále palluma. Ma küssisin kesse haige piddi ollema, agga ta wastas: Se on woeras, ma ei tunne tedda, agga ta pallus wägga, et ma piddin Öppetajat temma jure palluma, ja ütles ennast wägga sures waewas ollema. Ma ruttasin señna, ja leidsin ühhe nore mehhe kes hopis kahwatand, ja sedda möda, kui ma woisin arwada, nälga pärrast otsego ärrakuiwnud olli. Lahke sannadega ma maenitsesin tedda et ta mulle keik omma Luggu ilma kartusseta ja julgeste piddi üllesräkima, siis ta räkis mulle need sannad, mis ma koio tulles kohhe ülles kirjotasin:

Mo nimmi on Hans, ma ollen Länemaalt, Mind wõeti lapse põlwes jo Moisa toapoisiks. Muud tõõd mul ei olnud, kui Sakste rided puhtaks tehha, lauda katta, ja Laua jures üllespassida. Et ma kaunist selgeste Ramato moistsin, olli se mo ammet, et ma Pühhapäwal Moisa perrele Jutlusse ramatust Jutlust piddin luggema, sest meie Wraua olli wägga Jummalakartlikk, ja tulli wahhest isse ka perre hulka Jutlust kuulma. Holetusse- ja wallatusse läbbi ma unnustasin wähhehawalt omma ramato, ja ühhel Pühhapawal, kui Wraua ka olli Perre tupva tulnud Jutlust kuulma, ma ei saand luggemisega korda. Wraua sõitles mind, et